

Megszűnik a polgármesteri hivatal

Helyette megalakul az elnöki ügyosztály

Augusztustól jelentős újításokat hajtanak végre a városi hivataloknál

(A Délmagyarország munkatársától.) Jelentős újítást léptetnek életbe augusztus elsejétől kezdve a városházán. A hivatalok ügyrendjére vonatkozó szabályrendeletet tavaly módosította a közgyűlés, most a belügyminiszter arról értesítette a város hatóságát, hogy jóváhagyta a módosítást. Ennek megfelelően változtatásokat hajtanak végre a hivatalok beosztásában.

A legfeltűnőbb újítás az lesz, hogy

a polgármesteri hivatal ebben a formájában megszűnik és ezzel együtt megszűnik a különálló polgármesteri hivatali iktató is.

Augusztus elsejétől kezdve ehelyett külön elnöki ügyosztály lesz és ennek aktáit a többi ügyosztályokéval együtt a központi, ugynevezett közigazgatási iktató fogja kezelni. Az elnöki iktatónak eddig három főből álló személyzete volt és az anyakönyvi ügyeket, továbbá a víz-, ut- és személyi ügyekre vonatkozó aktákat iktatta. Most ezeket az iktatásokat a többi ügyosztályok aktájával együtt a közigazgatási iktató fogja elvégezni. A hivatalok ügyrendjére vonatkozó újítás során tehát elsősorban az elnöki iktató beolvad

a közigazgatási iktatóba és a polgármesteri hivatal helyett

önálló elnöki ügyosztály alakult.

A változással kapcsolatban dr. Tóth Béla polgármesterhelyettes a következőket mondotta:

— A hivatalok ügyrendjére vonatkozó szabályrendelet módosításával meg akarjuk gyorsítani a közigazgatás menetét. Ehhez az első lépés az elnöki iktató megszüntetése és ezzel együtt új elnöki ügyosztály létesítése. Eddig, sajnos, gyakran előfordult, hogy egy-egy akta, amely a polgármesteri hivatalhoz futott be, 5–6-szor megfordult kezelés alatt. Most ez megszűnik, mert a közigazgatási iktató fogja iktatni az összes beérkezett ügydarabokat és osztályozza a megfelelő ügyosztályba. Ez nemcsak egyszerűsítést jelent a gyakorlatban, hanem azt is jelenti, hogy három munkaerő, amely eddig az elnöki iktatónál volt foglalkoztatva, felszabadul. Egyes akták ügykezelését is meggyorsítja az új rendszer, mert nem kell annyiszor kezelni, mint eddig.

Értesülésünk szerint még több másféle újítást szándékoznak bevezetni a városházán, erről azonban később tárgyalunk. Egyelőre az elnöki ügyosztályra vonatkozó újítást kívánják tanulmányozni, hogy a gyakorlatban milyen eredménnyel járt.

kik, sok a magyar. Mindég velük van, beszélgetnek. Most is azért ment a szállóba aludni, mert ezeket a táncokat nem tudja, ő csak a csárdást szereti. Gyűjtött sok dollárt és amikor megtudta, hogy ingyen jöhet át, a pénzt mind elosztogatta. Egy nap 90 dollárt osztott el. Mondtuk neki, hogy vegyél magadnak ruhát, nincs neked, ő azt mondja rá, hogy azoknak meg semmi sincs. Pes'en úgy jöttek utána a szegények, mint egy tollármilliómos után. Haragudtak is rá a Magyarok Világkongresszusán. Azt mondták, hogy könnyelmű. De ő nem könnyelmű, tudja, jó a szíve, ez az egész...

Elmondotta ezután Takaró Erika, hogy édesapjának az volt a kívánsága, hogy

Magyarországon folytassa egyetemi tanulmányait

és így valószínűleg nem is tér egyhamar vissza Amerikába. Beszél arról is, hogy Amerikában is nagy a munkanélküliség, sok magyar lézeng kenyér nélkül és ezeknek még csak reményük sincs arra, hogy egyhamar elhelyezkedjenek.

Varga Irén együtt járt iskolába Takaró Erikával. Nagyon jó barátok és különös véletlen, hogy így összekerültek. Azt mondják egybeként is, hogy kicsi a világ. Amióta Magyarországon vannak, azóta sok olyannal találkoztak, akiket Amerikából ismernek...

A csütörtöki program

Az amerikai magyarok csütörtökön reggel már 7 órakor talpon voltak és autón kimentek a Szilveszter-majorba a város mintagazdaságát megtekinteni. Villásreggeli várta a vendégeket, akik nagy érdeklődéssel nézték a folyamatban lévő cseplési munkálatokat. Megmutatták nekik a 777 centiméter kerületű körísfát. A majorból délfelé indultak el az amerikai magyarok és Gerő Dezsőnek, az idegenforgalmi hivatal megbízottjának kalauzolásával Rószkére rándultak ki a trianoni határhoz.

A határvonal előtt hosszú ideig szótlanul állottak az amerikai magyar diákok. Közülük elsőnek Seemann Gyula szólalt meg és fogadalmat tett arra, hogy hazaérve, rádió útján igyekszik felvilágosítani az amerikai népet Magyarországgal szemben elkövetett igazságtalanságról. Varga Irén megfogadta, hogy újságcikkekben küzd majd a magyarság igazságáért.

Délután a vendégek a muzeumban tettek látogatást és nagy érdeklődéssel nézegették Mórai Ferenc ásatásainak eredményeit. Megnézték a Somogyi-könyvtárat és a muzeum képtárát is.

Öt órakor a népjóléti hivatal kiküldötte elvezette az amerikai magyarokat a Szegeden elhelyezett jugoszláv menekült családokhoz. Hosszabb ideig beszélgettek a menekültekkel és részvétel hallgatták kálváriajárásukat. Megható volt, amint az egyik menekült család megköszönte az amerikai magyarság Szegeden lévő képviselőinek, hogy a kiutasítások alkalmával segítséget nyújtottak nekik az amerikaiak.

Estefelé az ösztöndíjas diákok Tápéra rándultak ki, hogy a gyékényipart közelebből is megismerjék. Késő estig itt maradtak és vacsorájukat egyik tápéri házban, ahová meginvitálták őket, költötték el.

Ugy volt eredetileg, hogy az amerikai magyarok pénteken reggel utaznak tovább Kecskemétre, azonban annyira kitűnően érzik magukat Szegeden, hogy még a péntek délelőttöt is Szegeden töltik és csak a délutáni személyvonattal indulnak tovább.

Köszönetnyilvánítás.

Mindazon rokonok, jóbarátok, ismerősök, egyesületek, a Magyar Kender-, Len- és Jutaipar Rt. igazgatósága, tisztikara, mesterei, felügyelői, üzembentartó személyzete és az összes munkásságnak, akik felejtethetetlen jó férjem végtisztességén megjelenésükkel és virágadományaikkal nagy fájdalmamat enyhíteni igyekeztek, ezúton fogadják hálás köszönetemet.

Öv. KOVACS JÁNOSNE.

Négy amerikai magyar diák víg napjai Szegeden

(A Délmagyarország munkatársától.) Az amerikai magyarság második generációja szórakozik a Hungária virágos térszán. Az asztalukon halványszínű rózsabimbókból hatalmas csokor áll. Seemann Gyula, egy fiatal, jókedvű newyersey-i fiú a társaság tagjai között kioszt egy-egy szál rózsát. A lányok a fülké mellett, a hajukba tűzik, a fiúk a gomblyukba szurják. Így felvirágozva kacagnak, táncolnak, szórakoznak a fiatal amerikai magyarok. S köröskörül az asztalok mellől elgondolkozva nézik őket az itthoni generációk. A zenekar fölött parányi amerikai zászlót lobogtat a szél.

Magyarul beszélnek, de ha egymásközötti beszélgetésre kerül a sor, angolra fordítják a beszélgetést, mert mégis csak angolul beszélnek a legjobban... A 17 éves Seemann Gyula jóformán alig beszél magyarul, de sok mindent megért. Ő már talán nem is a második, hanem a harmadik generációhoz tartozik, minden ízében elamerikaizódott, aki csodálkozva szemléli ezt a merőben idegen életet...

Takaró Erika, a newyorki református magyar esperes leánya beszél legjobban magyarul, de róla csakhamar kiderül, hogy nyolc éves koráig Budapesten élt és csak tizenhárom esztendője lakik Newyorkban. Ő is keresi azonban a szavakat és a kiejtésén megérződik, hogy angol iskolába járt. Varga Irén szintén newyorki leány, míg Tóth Ferenc newyersey-i. Ők ketten is törve beszélnek a magyar nyelvet.

Mindent lelkesen megcsodáltak.

A vacsorától el voltak ragadtatva és egy kissé becsüptek a homoki bortól. Ők — mondták — a coccallekhez vannak szokva, de azt nem szeretik, mert hamar a fejükbe száll. A bor nagyon drága Amerikában, egy kis üveg két dollár. A szesz viszont olcsó és a prohibíció alatt megszokta odaát mindenki, hogy tömény alkoholt igyon, amelyből kis helyen sokat el lehet rejtteni...

Takaró Erika igazi magyar szépség. Ahogy jókedvűen táncolt és nevetgált, nem is gondolta volna róla senki, hogy milyen komoly tanulmányokkal foglalkozik: szociálpolitikát tanul a columbial egyetemen...

Színes, virágokkal díszített könnyű nyári ruhát viselt. Lelkes szavakkal mondotta el, mi mindent

tapasztalt néhány nap alatt Magyarországon.

— Amikor megtudtam, hogy én is jöhetek Magyarországra, kimondhatatlanul boldog voltam. Hiába, akik itt születtek, mint én is,

hovágyat éreznek...

Nem is tudom elmondani, hogy a papa és a mama mit szenvednek ettől a kínzó érzéstől... El tudja képzelni, milyen érzésekkel keltünk át az Oceánra? Egyre közelebb kerültünk Magyarországhoz, aztán vonaton robogtunk Budapest felé... Az első magyar állomás, az első magyar üdvözlés, aztán egy óriási város, ahol mindenki magyarul beszél... nem, ezt soha sem lehet elfelejteni!

— A legkedvesebben itt fogadtak bennünket Szegeden — folytatta —, de azért Pesten is nagyon jó volt...

Itthon mindenütt jó.

Itt mások az emberek, más a levegő és más a koszt is — tette hozzá mosolyogva. Remélem, hogy meg tudok hízni néhány kilóval a magyar konyhán. A college-ben és az egyetemen az izetlen amerikai kosztot élék... És milyen drága ott minden! Egy valamirevaló ebéd másfél dollár, de van ennél drágább is. Itt minden olyan olcsó, hogy bámulom.

— Az tetszik a legjobban, hogy itt olyan kedvesek az emberek és hogy szeretnek és tudnak élni. Ez nálunk nincs meg, nálunk a pénz a cél és nem eszköz, mint itt... Milyen szépen, nyugodtan ülnek itt az emberek órákhosszat a kávéházakban... Ezt nekünk meg kell tanulnunk... Itt más a társadalmi élet is. Odaát ez nincs meg úgy, mint itt. Még a magyarok sem tartanak össze. Newyorkban, úgy tudom tízezer magyar van, de társadalmi élet alig van.

Takaró Erika ezután társairól beszél. A legérdekesebbet Tóth Ferencről mondotta, a maga érdekes beszédmodorában, valahogy így:

— Tudja, ez a Tóth nagyon érdekes ember. Ő keveset tanult iskolában, csak tizenkét éves korig. Akkor egy gépházba ment, ott lett olyan gépész, aki mindég gépekkel van... De azért ő tanult, de úgy, egyedül. Roppant okos fiú, mindég olvasott, olvasott, sok magyar történelmet és persze, angolt is. Nagyon tudja a történelmet. Ahol ő la-